

מסמך 164

מסמך 164

בחג החנוכה

בזמן הקמתו של המחנה בפלה, לקח ישוע עמו את נתנאל ואת תומאס ויצא בחשאי לירושלים על-מנת להשתתף בחגיגות החנוכה. רק לאחר שחצו את מעבר בית-עניא, הבינו שני השליחים כי פניו של המאסטר מועדות לירושלים. כאשר השניים הבינו כי הוא באמת מתכוון להיות נוכח בחגיגות החנוכה, הם מחו נמרצות וניסו כל סוג של טיעון בכדי להניאו מכוונתו. ואולם, כל מאמציהם עלו בתוהו; ישוע היה נחוש לבקר בירושלים. כתשובה לכל טיעוניהם ואזהרותיהם, ועל כך שהם הדגישו את הטיפשות ואת הסכנה שבהיותו חשוף לתפיסה בידי הסנהדרין, הוא אמר רק, "בטרם תגיע שעתנו, אעניק למורי ישראל הללו הזדמנות נוספת לראות את האור."

הם המשיכו בדרכם לירושלים, ושני השליחים המשיכו לבטא את הרגשתם ואת חששם, ולתת ביטוי בקולם לספקותיהם באשר לחוכמה שבמעשה יומרני-לכאורה מעין זה. הם הגיעו אל יריחו בסביבות השעה ארבע-וחצי והתכוונו לבלות שם את הלילה.

1. הסיפור על השומרוני הטוב

באותו ערב התקבצה סביב ישוע וסביב שני השליחים חבורה ניכרת אשר ביקשה לשאול שאלות. על רבות מהשאלות ענו השליחים, ואילו המאסטר דן בשאלות אחרות. במהלך הערב ניסה עורך-דין אחד לסבך את ישוע בדבר פלפול, ואמר: "המורה, אני מבקש לשאול אותך מה נדרש ממני לעשות בכדי לזכות בחיי נצח?" ענה לו ישוע, "וכי מה כתוב בתורה ובנביאים; מה הדבר אשר קראת בכתבי הקודש?" תשובתו של עורך הדין, שהכיר הן את תורת הפרושים והן את תורתו של ישוע, הייתה: "אהוב את אדוני אלוהיך בכל לבבך ובכל מאורך, ואהבת לרעך כמוך." אמר אז ישוע: "נכון ענית; אם אכן זאת תעשה, תזכה בחיי נצח."

ואולם, עורך הדין לא שאל את השאלה הזו לגמרי בתמימות. הוא ביקש להצדיק את עצמו וקיווה גם להביך את ישוע. לפיכך, הוא העז ושאל שאלה נוספת. הוא התקרב מעט יותר אל המאסטר, ואמר: "אבל המורה, האם תוכל להגיד לי מי הוא בדיוק רעי?" עורך הדין שאל את השאלה מתוך תקווה להפיל את ישוע בפח ולגרום לו להכריז דבר-מה אשר סותר את החוק היהודי, אשר הגדיר רע "כבן אותו העם." היהודים התייחסו אל כל האחרים כאל "כלבים גויים." עורך הדין הזה הכיר במידת-מה את תורת ישוע, ועל-כן ידע כי ישוע חשב אחרת; וכך הוא קיווה להוביל אותו לומר דבר-מה אשר יוכל להיחשב כמתקפה על החוק הקדוש.

אבל ישוע הבחין במניע של עורך הדין, ובמקום ליפול למלכודת, הוא בחר לספר למאזיניו סיפור, סיפור אשר מאזיניו בקהל ביריחו בוודאי יעריכו מאוד. וכך אמר ישוע: "איש אחד ירד מירושלים ליריחו ונפל בידי שדדים אכזרים, והם הפשיטוהו וגם פצעוהו, ויעזבו אותו והוא עומד בין מות לחיים וילכו להם. ויקר מקנהו כהן אחד אשר ירד בדרך ההוא וירא אותו ויעבר מעליו. וכן גם איש לוי נקרה במקום וייגש וירא אותו ויעבר מעליו. והנה שמרונה הלך בדרך ויבא עליו וירא אותו ויהמו מעיו. וייגש אליו ויחבש את פצעיו ויסוכם בשמן ויין, וירכיבהו על בהמתו ויוליכהו אל המלון ויכלכלהו. ולמחרת בנסעו הוציא שני דינרים ויתנם לבעל המלון ויאמר לו: 'כלכל אותו ואת אשר תוסיף עוד להוציא עליו, אני בשובי אשלמנו לך.' ועתה מי מן השלשה היה בעיניך רע לנפל בידי השודדים?" כאשר הבחין עורך הדין כי הוא עצמו נפל למלכודת אשר טמן, ענה, "העושה עמו את החסד." אמר לו ישוע, "לך ועשה כן גם-אתה."

עורך הדין ענה, "העושה עמו את החסד", הואיל והוא ביקש להימנע מלבטא את המילה השנואה, שומרוני. עורך הדין נאלץ להשיב על השאלה, "מיהו רעי?" אותה שאלה אשר שאל את ישוע, ואשר אם היה עונה עליה, היה מואשם במישרין בכפירה. ישוע לא רק בלבב את עורך הדין הנוכל, אלא גם סיפר למאזיניו סיפור שבעת ובעונה אחת היטיב להזהיר את חסידי, וגם הוכיח בעוצמה את כלל היהודים על יחסם כלפי השומרונים. והסיפור הזה המשיך לעודד את האהבה והאחוה בין אדם לחברו בקרב כל אלה אשר האמינו לאחר מכן בבשורת ישוע.

2. בירושלים

ישוע השתתף זה מכבר בחג הסוכות בכדי להטיף את הבשורה לעולי הרגל אשר הגיעו מכל קצוות האימפריה; כעת הוא עלה אל חגיגת חג החנוכה מתוך מטרה אחת בלבד: להעניק לסנהדרין ולמנהיגי היהודים הזדמנות נוספת לראות את האור. המאורע המרכזי של הימים הספורים אשר הוא בילה בירושלים התרחש בליל יום שישי, בביתו של ניקודמוס. שם התקבצו יחדיו כעשרים-וחמישה מנהיגים יהודים אשר האמינו בתורת ישוע. על הקבוצה הזו נמנו ארבעה-עשר אנשים אשר היו באותה עת חברי הסנהדרין, או אשר נמנו על שורותיה עד זמן קצר קודם לכן. בפגישה הזו נכחו עבר, מטדורמוס ויוסף הרמתי.

באותו מפגש היו כל מאזיניו של ישוע אנשים מלומדים. הן שומעיו והן שני השליחים נדהמו מרוחב היריעה ומן העומק של הדברים אשר נשא המאסטר באוזני חברי הקבוצה המכובדים. מאז שהוא לימד באלכסנדריה, רומא ובאיי הים התיכון, הוא לא הפגין ידיעות מעין אלה ואת הבנתו המעמיקה בחיי האדם, החיים הדתיים כמו גם החיים החילוניים.

כאשר הסתיים המפגש הקטן הזה, הם כולם נדהמו מאישיותו של המאסטר, הוקסמו מנועם הליכותיו והתאהבו באדם. הם ביקשו לייעץ לישוע באשר לרצונו לכבוש את לבם של יתר חברי הסנהדרין. המאסטר הקשיב בדממה וברוב-קשב לכל הצעותיהם. היטב הוא ידע שאף אחת מתכניותיהם לא תצלח. הוא הניח שרוב מנהיגי היהודים לעולם לא יקבלו את בשורת המלכות; ואף-על-פי-כן, הוא נתן לכולם הזדמנות אחת נוספת לבחור. ואולם, כאשר הוא הלך אל דרכו לשנת הלילה על הר הזיתים בלוויית נתנאל ותומאס, הוא טרם החליט באשר לשיטה שבה הוא יביא פעם אחת נוספת את פועלו לידיעת הסנהדרין.

באותו לילה נדדה שנתם של נתנאל ושל תומאס; הם הוכו בתדהמה מהדברים אשר שמעו בביתו של ניקודמוס. הם הפכו בדעתם בהערות האחרונה של ישוע, בתגובה להצעת חברי הסנהדרין בעבר ובהווה להתייצב לצדו אל מול השבעים. אמר המאסטר: "לא אחי, זה לא ישרת דבר. אתם רק תעצימו את הזעם אשר ינחת על ראשיכם, אבל לא תצליחו להפחית כהוא זה את השנאה שהם רוחשים כלפי. לכו לכם, כל אחד מכם, ועסקו בעסקי האב כפי שתנחה אתכם הרוח, בעוד שאני אביא לידיעתם פעם אחת נוספת את דבר המלכות על-פי הדרך שאותה יראה לי אבי."

3. ריפוי הקבצן העיוור

למחרת יצאו השלושה אל ביתה של מרתה בבית עניא לארוחת הבוקר, ומשם הם המשיכו מיד אל ירושלים. בבוקר של אותה שבת, כשהתקרבו ישוע ושני השליחים אל המקדש, הם פגשו בקבצן ידוע-היטב, איש עיוור מלידה, אשר ישב במקומו הקבוע. אף כי הקבצנים לא ביקשו או קיבלו נדבות בשבת, הם הורשו להמשיך ולשבת במקומותיהם הקבועים. ישוע עצר והתבונן בקבצן. בזמן שהתבונן באדם הזה, עיוור מלידה, הביק במוחו הרעיון באשר לאופן שבו יציג פעם אחת נוספת את משימתו עלי אדמות לידיעת הסנהדרין ומנהיגי הדת והרבנים היהודים האחרים.

בעת שהמאסטר עמד לפני העיוור, שקוע במחשבותיו, חכך נתנאל בדעתו באשר למה שגרם לעיוורונו של אותו אדם, ושאל: "מאסטר, מי הוא אשר חטא, האדם הזה או שמא הוריו, כך שהוא נולד עיוור?"

הרבנים לימדו שכל מקרי העיוורון מלידה, כדוגמת העיוורון הזה, נגרמו בשל חטא. לא רק שהילדים עצמם נוצרו ונולדו מתוך חטא, אלא גם שילד יכול היה להיוולד עיוור כעונש על חטא מסוים אשר חטא אביו. הם אפילו לימדו כי הילד עצמו עלול היה לחטוא עוד בטרם נולד. הם גם לימדו שמומים מעין אלה עלולים היו להיגרם בשל חטא, או סטייה, של האם במהלך ההיריון.

בכל האזורים הללו רווחה האמונה בגלגול נשמות. בנוסף למורים היהודים הקדומים, גם אפלטון, פילון ורבים מן האיסיים, האמינו בתיאוריה לפיה האדם קוצר בגלגול מסוים את אשר הוא זרע בקיום קודם; וכך, הם האמינו שבגלגול חיים אחד הם משלמים על חטאים אשר חטאו במהלך חיים קודמים. המאסטר התקשה לגרום לאנשים להאמין שנשמותיהם לא היו קיימות בעבר.

וככל שהדבר נדמה כחוסר-עקביות, אפילו שהעיוורון נחשב כתוצאה של חטא לכאורה, היהודים החשיבו מתן נדבות לקבצנים העיוורים כמצווה גדולה. היה זה מנהג האנשים העיוורים הללו לשיר באוזני עובדי האורח, "הו רחומי-לב, מצווה לסייע לעיוור."

ישוע החל לדון במקרה הזה עם נתנאל ועם תומאס, לא רק משום שהוא כבר החליט לעשות שימוש בעיוור הזה באותו יום בכדי להביא שוב את משימתו לידיעת מנהיגי היהודים, אלא גם משום שתמיד הוא עודד את שליחיו לחפש את הגורמים האמיתיים לכלל התופעות, פיזיות או רוחניות. לעיתים קרובות הוא הזהירם מפני הנטייה הרווחת לייחס גורמים רוחניים למאורעות פיזיים שגורים.

ישוע החליט להשתמש בקבצן הזה לשם עשיית הדבר שאותו תכנן לעשות באותו היום. אך לפני שפעל למען אותו עיוור, יאשיהו שמו, הוא ענה על שאלתו של נתנאל. וכך אמר המאסטר: "איש זה לא חטא, ואף הוריו לא חטאו, ועדיין מעשה האל הוא שמתקיים בו. העיוורון שלו נובע מהשתלשלות רגילה של דברים, וכעת נעשה את אשר ציווה שולחי עוד במהלך היום, כי בוא יבוא הלילה שבו לא יתאפשר עוד לעשות את אשר אנחנו עומדים לעשות. כאשר אני בעולם, אני הנני אור העולם, אך בעוד זמן קצר כבר לא אהיה עמכם."

כאשר סיים ישוע לומר את דבריו אלה, הוא אמר לנתנאל ותומאס: "הבה נשיב את הראייה לעיוור הזה ביום השבת, כך שתינתן לסופרים ולפרושים מלוא ההצדקה להאשים את בן האדם." אז הוא עצר, ירק על האדמה וערבב את הרוק עם החמר. הוא דיבר כך שהעיוור יכול היה לשמוע את כל אשר אמר, הלך אל יאשיהו, מרח את החמר על עיניו העיוורות ואמר: "לך, בני. שטוף את החמר הזה בבריכת השילוח, ומיד תקבל את ראייתך." ולאחר שיאשיהו שטף כך את עצמו מן החמר בברכת השילוח, הוא חזר אל חבריו ואל בני משפחתו כאדם רואה.

מכיוון שהוא תמיד קיבץ נדבות, הוא לא ידע כל דבר אחר; וכך, לאחר שוך ההתרגשות הראשונית על כך שחזר אליו מאור עיניו, הוא שב אל המקום הקבוע שבו קיבץ נדבות. חבריו, שכניו וכל מי שהכיר אותו משכבר, כאשר ראו ששב אליו מאור עיניו, שאלו כולם, "האם אין זהו יאשיהו הקבצן העיוור?" חלק אמרו שכן. אחרים אמרו, "לא, זה מישו דומה לו, כי האדם הזה רואה." אך כאשר שאלו אותו עצמו, ענה, "אני הוא."

וכאשר שאלו אותו לפרש העובדה ששב אליו מאור עיניו, ענה להם: "אדם בשם ישוע חלף כאן. ובעוד שהוא משוחח עליי עם חבריו, רקק לתוך החמר, משח אותו על עיני והורה לי ללכת ולרחץ בבריכת השילוח. עשיתי כאשר ציווה, ומיד שב אליי מאור עיניי. זה קרה רק לפני כמה שעות.

עדיין אני לא מבין הרבה ממה שאני רואה." כאשר שאלו האנשים שהחלו להתקבץ מסביבו היכן הם יוכלו למצוא את האדם המוזר שריפא אותו, אמר להם יאשיהו שאיננו יודע.

היה זה אחד מן הנסים המוזרים ביותר שחולל המאסטר. האדם הזה לא ביקש להתרפא. הוא לא ידע שאותו ישוע אשר הנחה אותו לרחוץ בשילוח, והבטיח לו את מאור עיניו, היה הנביא מן הגליל אשר הטיף בירושלים במהלך חג הסוכות. האדם הזה לא ממש האמין שישב אליו מאור עיניו, אך בני תקופתו האמינו עד מאוד בכוח רוקו של אדם גדול או קדוש; מן השיחה של ישוע עם נתנאל ותומאס הסיק יאשיהו כי מיטיבו-לכאורה היה אדם גדול, מורה מלומד, או נביא קדוש; ועל כן הוא עשה כאשר ציווה אותו ישוע.

ישוע עשה שימוש בחמר וברוק והנחה אותו לרחוץ בברכת השילוח הסמלית מתוך שלוש הסיבות הבאות:

1. לא היה זה נס אשר אירע בשל אמונתו של אותו יחיד. היה זה פלא אשר ישוע ביקש לחולל לצרכיו הוא, אך הוא דאג בה-בעת שהאדם ייצא נשכר מכאן ואילך.

2. הואיל והעיוור לא ביקש להתרפא, ומכיוון שאמונתו הייתה קלושה, הפעולות החומריות נועדו על-מנת לעודד אותו. הוא אכן האמין באמונה הטפלה אשר ייחסה סגולות לרוק, וכמו-כן הוא ידע שברכת השילוח היא מקום קדוש-למחצה. אך הוא לא היה הולך לשם, אלמלא היה צריך לרחוץ את החמר אשר משחו עליו. הייתה כאן אך המידה המספיקה של טקסיות אשר הייתה נחוצה בכדי להניע אותו לפעול.

3. ואולם, הייתה לישוע סיבה שלישית שבעטיה הוא השתמש באמצעים חומריים לשם ביצוע הפעולה הייחודית הזו: הנס הזה בוצע לחלוטין מבחירתו שלו, ובאמצעותו הוא ביקש ללמד את חסידיו – את בני תקופתו כמו גם את כל בני הדורות הבאים – להימנע מלבזבז לאמצעים חומריים של ריפוי מחלות, או להזניח את השימוש באמצעים הללו. הוא ביקש ללמד אותם כי הם חייבים להפסיק להתייחס אל נסים כאופן היחיד שבאמצעותו ניתן לרפא מחלות אנושיות.

הסיבה העיקרית שבעטיה השיב ישוע בדרך פלא את מאור עיניו של אותו איש בבוקר יום השבת הזה, בירושלים ובסמוך למקדש, הייתה על-מנת להתריס במישרין בפני הסנהדרין ובפני כלל המנהיגים והרבנים היהודיים. הייתה זו הדרך שבה הוא הכריז בפומבי על המחלוקת שלו עם הפרושים. תמיד ישוע היה חיובי בכל אשר עשה. הוא הביא את שני שליחיו אל אותו אדם בשעות אחר הצהריים המוקדמות של אותה שבת, וגרם במתכוון לאותם דיונים בכדי להעלות את הנושא בפני הסנהדרין ובכדי להכריח את הפרושים לתת את דעתם על הנס.

4. יאשיהו בפני הסנהדרין

עד לשעות אחר הצהריים גרם ריפוי של יאשיהו לכאלה דיונים מסביב למקדש, עד שהסנהדרין החליטה לכנס את המועצה במקום מושבה הקבוע. וזאת תוך הפרה מפורשת של החוק, אשר אסר על התכנסות הסנהדרין בשבת. ישוע ידע כי חילול השבת היה אחד מן האישומים העיקריים אשר יועלו מולו בשעת המבחן הסופי, והוא ביקש כי האשמה שבעטיה הוא יובא לפני הסנהדרין תהיה ריפוי של אדם עיוור בשבת, כאשר בית הדין הגבוה של היהודים יישב בדין כדי לשפוט את מעשה החסד הזה וידון בנושאים הללו בשבת, תוך הפרה ישירה של החוק אשר הוא עצמו חוקק.

ואולם, הם לא זימנו את ישוע; הם חששו לעשות כן. במקום זאת, הם קראו ליאשיהו. לאחר מספר שאלות מקדמיות, הנחה דובר הסנהדרין את יאשיהו (כאשר כחמישים מחברי הסנהדרין נוכחים) לספר להם את אשר קרה לו. מאז הריפוי באותו בוקר הבין יאשיהו מתומאס, מנתנאל ומאחרים,

שהפרושים כעסו על כך שהוא נרפא בשבת, וככל הנראה התכוונו לגרום צרות לכל המעורבים; אך יאשיהו לא הבין עדיין שישוע היה זה אשר לו קראו "הגואל". וכך אמר כאשר תחקרו אותו הפרושים: "אדם זה הגיע, מרח חמר על עיני, אמר לי לרחוץ בשילוח ועכשיו אני רואה."

אחד מן הפרושים המבוגרים יותר, לאחר שנשא נאום ממושך, אמר: "אדם זה איננו יכול להיות שליח האל, שכן הנכם רואים שהוא איננו שומר שבת. הוא הפר את המצווה, ראשית, בכך שהכין את החמר, ואז, כאשר הנחה את הקבצן הזה לרחוץ במי השילוח ביום השבת. אדם שכזה איננו יכול להיות מורה אשר נשלח מעם האל."

אמר אחד מן הגברים הצעירים יותר, אחד אשר האמין בישוע בסתר: "אם אדם זה איננו שלוח האל, איך הוא יוכל לעשות את הדברים הללו? אנחנו יודעים שחוטא פשוט איננו מסוגל לחולל נסים שכאלה. כולנו מכירים את הקבצן הזה ויודעים שהוא נולד עיוור; וכעת הוא רואה. האם אתם עדיין טוענים שהנביא הזה עשה את כל אלה בכוח נסיון השדים?" מול כל פרושי אשר קם והעז להאשים ולהוקיע את ישוע, קם אחד אחר אשר שאל שאלות מביכות וסבוכות, וכך התגלעה מחלוקת רצינית ביניהם. יושב הראש ראה לאן פני הדברים מובילים, וכדי להרגיע את הדיון נפנה בעצמו להמשיך ולתחקר את יאשיהו. הוא פנה אליו ואמר: "מה תאמר לנו על האדם הזה, על אותו ישוע, אשר אתה טוען כי הוא פקח את עיניך?" ויאשיהו ענה, "אני חושב שהוא נביא."

המנהיגים סערו עד מאוד, ומכיוון שלא ידעו מה לעשות, הם החליטו לזמן את הוריו של יאשיהו על-מנת לוודא אם אכן הוא נולד עיוור. הם לא הסכימו להאמין בכך שהקבצן נרפא.

היה זה ידוע היטב בירושלים, שלא רק שעל ישוע עצמו נאסרה הכניסה אל בתי הכנסת, אלא גם שכל אלה אשר האמינו בתורתו גורשו אף הם מבתי הכנסת ומקהילות ישראל; ופירושו של דבר, שנשללו מהם כלל הזכויות אשר קיבלו יהודים באשר הם, למעט הזכות לרכוש את צרכי החיים הבסיסיים.

לפיכך, כאשר הובאו לפני הסנהדרין הוריו של יאשיהו, נשמות עניות ומפוחדות, הם חששו לדבר בחופשיות. אמר דובר בית הדין: "האם זהו בנכם? האם נכון הדבר שהוא נולד עיוור? ואם אכן כך הדבר, איך זה שכעת הוא רואה?" ענה אז אביו של יאשיהו, בהסכמת אמו של יאשיהו: "אנחנו יודעים שזהו בננו ואנחנו יודעים שהוא נולד עיוור. אבל איננו יודעים כיצד הוא הפך לרואה, או מי זה שפקח את עיניו. שאלו אותו; הוא בוגר; תנו לו לדבר בעצמו."

כעת הם זימנו לפנייהם את יאשיהו בפעם השנייה. הם לא ממש התקדמו בתוכנית לערוך משפט רשמי, וכמה מהם החלו להרגיש מוזר מכך שכל הדבר מתקיים ביום השבת; לכן, כאשר יאשיהו זומן שוב, הם ניסו להפיל אותו במלכודת תוך שימוש במתקפה מסוג אחר. דובר בית המשפט דיבר אל העיוור לשעבר, ואמר: "למה שלא תהלל את אלוהים? למה שלא תספר לנו את כל האמת על מה שקרה? כולנו יודעים שהאדם הזה הוא חוטא. למה תסרב להכיר באמת? אתה יודע שגם אתה וגם הוא עומדים להיות מורשעים בחילול שבת. למה שלא תכפר על החטא שלך בכך שתודה שאלוהים ריפא אותך, אם אתה ממשיך לטעון שביום הזה שב אליך מאור עיניך?"

אך יאשיהו לא היה טיפש, ואף לא חסר חוש הומור; וכך ענה לדובר בית הדין: "אם אדם זה הוא חוטא, אינני יודע; אך דבר אחד אני יודע – וזה שקודם הייתי עיוור ועכשיו אני רואה." ומכיוון שהם לא הצליחו להפיל את יאשיהו בפח, הם המשיכו לחקור אותו ושאלו: "איך בדיוק הוא השיב לך את מאור עיניך? מה הוא בדיוק עשה לך? מה הוא אמר לך? האם הוא ביקש ממך להאמין בו?"

השיב יאשיהו, מעט בחוסר-סבלנות: "אמרתי לכם בדיוק איך הכול קרה. ואם לא האמנתם לעדות שלי, למה אתם רוצים לשמוע אותה שוב? האם גם אתם במקרה תלמידים שלו?" כאשר דיבר כך

יאשיהו, פרץ בלבול כמעט-אלים בקרב חברי הסנהדרין, כאשר מנהיגיה רצו אל עבר יאשיהו וצעקו עליו ברוגז: "אתה יכול להיות תלמידו של האדם הזה, אבל אנחנו תלמידיו של משה, ואנחנו מלמדים את חוקי האל. אנחנו יודעים שאלוהים דיבר מפי משה, אבל באשר לאדם הזה, ישוע, איננו יודעים מנין הוא בא."

ואז נעמד יאשיהו על שרפרף וצעק בקול לכל מי שיכול היה לשמוע: "שמעו, אתם המתיימרים להיות מורי ישראל, כי דבר נפלא הוא אשר אתם לא ידעתם מאין הוא, וכפי שאני העדתי – הוא פקח את עיני. והנה ידענו כי את החטאים אלוהים לא ישמע; אל כי אם את ירא אלוהים, ועשה רצונו אתו ישמע. מעולם לא נשמע אשר פקח איש עיני עור מרחם. ראו כולכם מה נעשה היום בירושלים! אומר אני לכם, לולא היה זה מאת אלוהים, לא היה יכול לעשות מאומה." אז צעקו לו חברי הסנהדרין, עת עזבו בכעס ובבלבול: "הן בחטאים נולדת כלך, ואתה תלמדנו? אולי לא באמת נולדת עיוור, ואם שב אליך מאור עיניך בשבת, היה זה בכוחו של נסיך השדים." ומשם הם הלכו ישירות אל בית הכנסת בכדי לנדות את יאשיהו.

כאשר החל המשפט, היו בדעתו של יאשיהו רעיונות עמומים באשר לטיבו של ישוע ולטיב הריפוי אשר קיבל מידי. רוב העדות הנועזת אשר נשא באומץ ובחוכמה כה רבים באוזני בית המשפט העליון של ישראל נרקמה בדעתו בשעה שהתברר לו שהמשפט נושא אופי בלתי-הגון ובלתי-צודק.

5. לימוד במרפסת שלמה

במשך כל אותה עת, כשהסנהדרין חיללה את השבת בהתכנסותה באחד מאולמות המקדש, ישוע שהה בסמוך ולימד את הקהל במרפסת שלמה. הוא קיווה שהסנהדרין תזמן אותו, ושם הוא יוכל לבשר להם את הבשורות הטובות של החירות והאפשר של הבנים האלוהיים במלכות האל. אך הם פחדו לזמנו. תמיד הם חששו מהופעותיו הציבוריות הפתאומיות של ישוע בירושלים. הם ביקשו כל-כך את ההזדמנות אשר ישוע נתן להם כעת, אך הם חששו לזמנו להופיע בפני הסנהדרין אפילו כעד, וחששו עוד יותר לעצור אותו.

היה זה אמצע החורף בירושלים, והקהל ביקש את המחסה החלקי במרפסת שלמה; ישוע נשאר במקום עוד זמן והקהל המשיך ושאל אותו שאלות רבות. הוא לימד אותם במשך יותר משעתיים. כמה מן המורים היהודיים ביקשו להפילו בפח בפומבי ושאלו אותו: "כמה זמן עוד תחזיק אותנו במתח? אם אתה המשיח, למה שלא תגיד לנו את זה בפשטות?" אמר להם ישוע: "פעמים רבות סיפרתי לכם על אודותי ועל אודות אבי, אך אתם אינכם מאמינים לי. האם אינכם רואים שמעיד עליי כל אשר אני עושה בשם אבי? אבל רבים מכם אינם מאמינים, כי אינכם צאן מרעיתי. מורה האמת מושך אליו אך את הרעבים לאמת ואת הצמאים לצדק. צאני תשמענה את קולי, ואני ידעתיך ואחרי תלכנה. ואני אתן להן חיי עולם, ולא תאבדנה לנצח ואיש לא יחטוף אותן מידי. האב אשר נתן לי גדול הוא על כל, ואיש לא יוכל לחטוף אותן מידי האב. אני ואבי אחד אנחנו." כמה מן היהודים הבלתי-מאמינים רצו אל אזור במקדש שנמצא עדיין בבניה והרימו אבנים על-מנת לסקול את ישוע, אך המאמינים עצרו בעדם.

ישוע המשיך ללמד ואמר: "מעשים טובים רבים הראיתי אתכם מאת אבי. וכעת אשא, מה המעשה אשר עליו תסקלני?" ענה לו אחד הפרושים: "על מעשה טוב לא נסקל אתך, כי אם על גנףך את אלוהים, ועל אשר אדם אתה ותעש עצמך אלוהים." ענה ישוע: "אתם מאשימים את בן האדם בגידוף משום שאתם מסרבים להאמין להכרזתי כי נשלחתי מעם האל. אם לא אעשה את מעשי אבי, אל תאמינו לי. ואם עשה אני, גם אם לא, תאמינו לי, האמינו למעשי למען תדעו, ותאמינו כי בי האב ואני בן, וכך אשכון בכל המאמין בבשורה הזו." וכאשר שמע הקהל את המילים האלה, רבים מן האנשים רצו לשים את ידם על אבן על-מנת לסקול אותו, אך הוא חמק דרך חללי

מסמך 164

בית המקדש; הוא פגש את נתנאל ואת תומאס אשר השתתפו בכינוס הסנהדרין, והמתין עמם בסמוך למקדש עד אשר יצא יאשיהו מאולם הכנסים.

ישוע ושני השליחים לא הלכו לחפש אחר יאשיהו, אלא לאחר שהם שמעו כי הוא גורש מבית הכנסת. כאשר הם באו אל ביתו, קרא לו תומאס החוצה לחצר, שם דיבר אליו ישוע ושאל: "יאשיהו, האם אתה מאמין בבן האל?" ענה לו יאשיהו, "אמור לי מי הוא זה אשר עלי להאמין בו." ענה ישוע: "ראית ושמעת אותי, והוא זה אשר דובר אליך כעת." אמר יאשיהו, "אדוני, אני מאמין," והשתטח אפיים ארצה בסגידה.

כאשר נודע ליאשיהו כי הוא גורש מבית הכנסת, בתחילה הוא מאוד נבהל, אך הוא התעודד מאוד כאשר ישוע הנחה אותו להתכונן לצאת עמם מיד למחנה בפלה. הירושלמי הפשוט הזה אכן גורש מבית כנסת יהודי, אך ראו כיצד בורא של יקום מוביל אותו הלאה אל תוך האצולה הרוחנית של אותם ימים ושל אותו דור.

וכעת יצא ישוע את ירושלים, ולא שב אליה עד סמוך לזמן שבו התכונן לעזוב את העולם הזה. המאסטר שב לפלה עם שני השליחים ועם יאשיהו. והתברר שיאשיהו היה אחד ממקבלי פלאי הסעד מאת המאסטר אשר הניב פרי, שכן הוא המשיך להטיף כל ימי חייו לבשורת המלכות.